

[H. C. Hansen.]

sætter grundlovsforslagets vedtagelse. Hvis imod forventning folkeafstemningen skulle ende negativt — hvad mit parti vil gøre alt for at forhindre —, vil vi i enhver henseende forbeholde os vor stilling her i salen.

Mit parti finder det rigtigt, at en klaring af den øjeblikkelige stilling finder sted, og jeg tillader mig at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet tinget udtaler, at man savner tillid til regeringen,
fortsætter tinget behandlingen af forslag til tillægsbevillingslov.“

Formanden: Der er fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor).

Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 16³⁰.

Mødet udsat kl. 15⁵⁵.

Mødet genoptaget kl. 16³⁰.

Statsministeren (Erik Eriksen): Jeg skal kun ganske kort udtale, at det forslag til motiveret dagsorden, som er stillet af det ærede medlem hr. H. C. Hansen, kan regeringen ikke modtage.

Bertel Dahlgaard: I anledning af det ærede medlem hr. H. C. Hansens bemærkninger vil jeg gerne sige, at det forekommer mig, det ærede medlem på en mærkelig måde i dag gør alting indviklet, skønt selve situationen jo er så uhyre enkel. Det er, ligesom det ærede medlem stritter imod og ikke vil se, hvor ligetil det hele er. Jeg har forstået det sådan, at vi — som alle demokratiske partier — er enige med socialdemokratiet om, at det er bedst for grundlovsagen, at den nuværende regering fortsætter til grundlovens stadfæstelse, og det vil sikkert også nu ske. Så er der os imellem en uenighed, der består i, at socialdemokratiet forlanger sikkerhed for at kunne overtage regeringen i juni måned, medens vi siger, at det er et umuligt krav, det er

parlamentarisk ukorrekt, og hvis man overhovedet ville inklade sig derpå, ville det medføre, at det, socialdemokratiet siger er rigtigst af hensyn til grundloven, blev umuliggjort. Det forekommer mig, at socialdemokratiets standpunkt mangler den indre logik, som en sag vanskeligt kan undvære.

Hvad angår det radikale venstres stilling, skulle jeg tro, at den på ethvert tidspunkt har været klar. Det radikale venstre har på ethvert tidspunkt haft sin fulde frihed i denne sag. Statsministerens indgivelse af sin demissionsbegæring har vi ingen forbindelse haft med, og socialdemokratiets råd til kongen har vi intet forhåndskendskab haft til. Vi ønsker blot at fastholde den enkle ting, at mulighed for regeringsdannelse er noget, der må undersøges i folketinget, og ikke noget, enkelte partier kan forbeholde sig rettigheder til ud i fremtiden. Her er et område, hvor der ikke kan udstedes partoutkort, der giver adgang til at komme og gå efter personligt behag ... ja, måske nok adgang til at gå, sådan som det skete efter den mærkelige smørdebat i sin tid. Når man indfinder sig igen, må man til rette tid lægge vejen om ad folketinget; det er så ligetil.

Som det radikale venstre har stået frit under disse dages forhandlinger, sådan står vi frit, når grundlovssagen er bragt i havn, og vor stilling vil være bestemt af regeringens handlinger og de synspunkter, vi har gjort gældende overfor offentligheden under valgkampen. Man har måske lagt mærke til, at det i den udtalelse, den radikale rigsdagsgruppe udsendte i sidste uge, understregedes, at regeringen jo efter valgkampens forløb var vel bekendt med det radikale venstres stilling. Nu forstår jeg — jeg møder sommetider den anskuelse, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen fremsatte nu —, at det egentlig er en unaturlig ting, at det radikale venstre skal have denne indflydelse på hele situationen. I det hele taget har det ærede medlem åbenbart den opfattelse — det gælder jo tit meget store partier —, at der er noget naturstridigt i, at mindre partier skal have indflydelse. Men det synes jeg vi skulle undlade at diskutere; det må man hellere tage som kendsgerninger og se det som en af de ting, kampen står om her i landet: om det fremtidig skal være sådan, at spørgsmålet er, om den ene store skal have magten, eller andre store skal have